

LEKCJA 1

Bóg - Właściciel stworzenia

Zarządca lub szafarz powinien wiedzieć dla kogo pracuje. Innymi słowy, komu ma zdać sprawozdanie ze swojego szafarstwa.

Ta pierwsza lekcja została tak opracowana, abyś poznał prawdę, która stanowi podstawę tego kursu. Prawdą tą zawiera się w stwierdzeniu, że nie jesteśmy właścicielami tego, co posiadamy, ponieważ to Bóg jest właścicielem wszystkiego, co istnieje.

Jako chrześcijanin i człowiek wierzący musisz wiedzieć, że powinieneś pracować nie dla siebie, lecz dla Tego, który jest właścicielem wszystkiego, co posiadasz i Panem twojego życia. Jeśli zrozumiesz w pełni tę prawdę, odmieni ona twoją służbę, a bez wątpienia zmieni także twój sposób myślenia i życia.

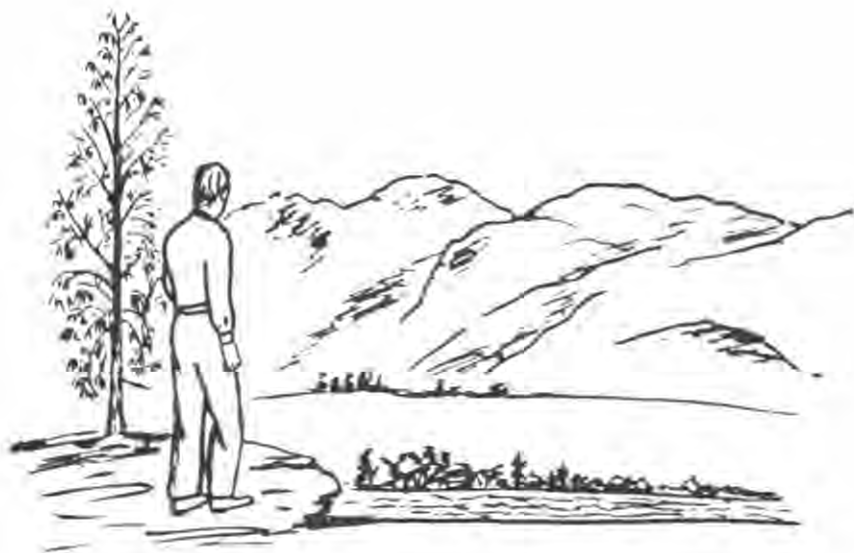
Plan lekcji

Idea własności
Właściciel wszelkiego stworzenia
Prawa właściciela
Uznanie praw właściciela

Cele lekcji

Po zakończeniu tej lekcji powinieneś:

- Rozeznać różnicę między prawdziwymi i fałszywymi ideami własności.
- Wyjaśnić, co Biblia mówi o tym, kto jest prawdziwym właścicielem i co oznacza Jego własność.

- Uznać fakt, że Bóg jest właścicielem wszystkiego i Jemu należy poddać siebie i swoje dobra.

Czynności lekcyjne

1. Przeczytaj uważnie wstęp i plan lekcji. Przeczytaj cele lekcji. Cele wyjaśniają, co powinieneś osiągnąć po przeczytaniu każdej części lekcji. Pytania na końcu lekcji oraz sprawdzian są oparte na tych celach.
2. W słowniku, na końcu tej książki, odszukaj wyjaśnienie znaczenia kluczowych słów. Pomogą ci one w zrozumieniu sprawdzianu i w wyjaśnieniu innym twoich poglądów.
3. Przeczytaj treść lekcji. Znajdź i przeczytaj wszystkie wersety z Biblii, które są tu wymienione.
4. Odpowiedz na pytania w trakcie studiowania lekcji. Po udzieleniu na nie odpowiedzi, porównaj je z podanymi na końcu lekcji. Popraw odpowiedzi błędne. Jeśli masz wątpliwości, zanotuj je i napisz do instruktora ICI lub poproś swojego pastora o wyjaśnienie ich.
5. Po przerobieniu tej lekcji, odpowiedz na pytania sprawdzianu. Porównaj swoje odpowiedzi z podanymi na końcu książki.

Słowa kluczowe

administrator	punkt widzenia	wspierać
arogancki	racjonalny	założenie
atrybut	spadkobierca	zarządca
doktryna	uzurpować	zławienie
panowanie	władanie	zwierchnictwo
prawowity	wyjątkowy	
proroczy	wykreś	

Treść lekcji

IDEA WŁASNOŚCI

Cel 1. *Rozróżnić prawdziwe i fałszywe idee własności*

Fałszywa idea własności

Nasze rozważania na temat zarządzania rozpoczniemy od określenia i wyjaśnienia pojęcia *własności*. Niektórzy ludzie uważają, że fakt posiadania lub używania danej rzeczy czyni nas jej właścicielami. Idea ta jest w nas głęboko zakorzeniona już od dzieciństwa. Proszę spróbować zabrac coś czterolatki, a usłyszymy krzyk protestu! Prawdą jest, że możemy coś wynająć lub pożyczyć i dzięki temu mieć to, lecz nie jest to nasze.

Możliwe, że niektórzy nie oddają rzeczy, które pożyczili, ponieważ nie mają sprecyzowanego pojęcia o tym, czym jest własność. Pewien młody człowiek otrzymał list, w którym proszono go o zwrot akordeonu, który został mu wypożyczony. Rzekł on do mnie z gniewem: „Właściciel nie zna się na muzyce, więc nie potrzebuje go. Jeśli zechce może sobie kupić inny, ponieważ ma dość pieniędzy. Ja nie mam akordeonu i używam go w pracy dla Pana”. Latwo zgadnąć, że nie miał on zamiaru zwrócić tego akordeonu.

Aby zrozumieć chrześcijańskie pojęcie "zarządzania", musisz umieć określić różnicę między posiadaniem a własnością. Pierwsi uczniowie Pańscy są znakomitym przykładem ludzi, którzy to odróżniali. Czytamy, że *„nikt z nich nie nazywał swoim tego, co posiadali”* (Dz 4:32).

Podstawowa zasada idei własności

Zapytasz być może: *W jaki sposób poznać, że ktoś jest właścicielem czegoś?* Można odpowiedzieć, że właścicielem jest ten, kto *ma możliwość przeciwdziałania*

mu temu: by ktoś inny zwaładnął czymś lub używał czego. Słońce lub deszcz zniszczy krzesła, które pozostawiles na tarasie. Nie będziesz z niego korzystać, lecz nie pozwolisz, aby ktoś inny je używał. Jeśli ktoś chciałby zabrać je do swojego domu, uznalbyś go za złodzieja. Miałbyś prawo tak uczynić. Prawo byłoby po twojej stronie. Zgodnie bowiem z prawami tego świata możliwość powstrzymania innych przed korzystaniem z przedmiotu jest podstawową zasadą idei własności.

Idea ta może wydawać się niekiedy egoistyczna. I tak jest. Nie jest to idea własności wywodząca się z Biblii, lecz taka, która rządzi społeczeństwami na świecie. Później wrócimy do idei własności, która hierze swój początek w Piśmie Świętym.

Uwaga: Zamknij odpowiedź na poniższe pytanie, przeczytaj jeszcze raz wskazówki dotyczące odpowiedzi na pytania podane we wstępie do kursu. Jeśli będzie to potrzebne, zatrzymaj momentem dalszych wskazówek odpowiadając na inne pytania.

1 Wypisz werset z Biblii podający przykład ludzi, którzy odróżniali posiadanie od własności.

Wyłączne przywileje właściciela

Właściciel ma określone przywileje, czy raczej prawa, których nie ma dłużawca, dłużnik lub człowiek, używający czegoś. Nizwiczmy te przywileje prawami *wyłącznymi*. Właściciel może uczynić to, co zechce, z tym, co jest jego własnością. Może używać i nadużywać tego, co jest jego własnością. Może to sprzedać, wymienić lub oddać. Może to zmanować lub zrezygnować z tego. Może to nawet zniszczyć, jeśli zechce. Nikt nie może go od tego powstrzymać, *gdyż* jest to jego własność. Ten przywilej możemy nazwać *dysponowaniem* swoją własnością.

Na przestrzeni wielu wieków, w różnych częściach świata, istniało niewolnictwo. Niewolnik należał do swojego właściciela lub pana. Jego właściciel mógł kupić go na targu niewolników lub zabrać go jako jeńca wojennego. Niewolnik należał do niego i dlatego właściciel miał nad nim *władzę, panowanie*. Miał prawo rozkazywać niewolnikowi, a niewolnik musiał być mu posłuszny. Dlatego możemy powiedzieć, że właściciel miał prawo dysponowania tym, co posiadał lub władzę czy panowanie nad ludźmi. Zdarzało się jednak, że niewolnik odmawiał panu posłuszeństwa. Inaczej jest z własnością, nie będącą osobą, która jest pod całkowitą kontrolą właściciela.

2 Które zdanie określa jeden z wyłącznych przywilejów właściciela?

- a) Długo używał czegoś lub posiadał coś.
- b) Może robić co zechce z tym, co jest jego własnością.
- c) Ktoś inny może nakłonić go, aby nie nadużywał własności.

3 Jakie wnioski wyciągnęłaby osoba, która rozumie, co oznacza własność?

- a) Jan pożyczył mi pieniądze. Mimo że Jan jest bogaty i nie potrzebuje ich, zwrócę je, ponieważ nie należą do mnie.
- b) Mój sąsiad zostawił swój rower na deszczu. Nie dba o niego, a więc zabiorę go i będę z niego korzystał.

WŁAŚCICIEL WSZELKIEGO STWORZENIA

Cel 2 *Wybrać stwierdzenia, które określają faktycznego właściciela (jego własność).*

Nieprawdziwi właściciele

Ty i ja mamy rzeczy, które uważamy za swoje. Czy naprawdę jesteśmy ich właścicielami? Jeśli nie my, to kto? Zanim odpowiemy na te pytania, rozważmy dwa pojęcia odnoszące się do tego, kto jest właścicielem dóbr. Pojęcia te są przeciwstawne.

Osoba jako właściciel

Idea, która przetrwała tysiące lat, lecz uwydatniła się w ubiegłym stuleciu, opiera się na twierdzeniu, że osoba jest właścicielem. Główną wadą tej idei jest to, że usprawiedliwiła egoizm człowieka i przyczyniła się do większej niesprawiedliwości na tym świecie. Jeśli ktoś ma źródła lub dobra, aby zaspokoić potrzeby sąsiada, a nie chce tego uczynić, nie można go do tego zmusić. Jest on dysponentem i od niego zależy, jak wykorzysta lub rozdzieli swoje dobra. Bogaty człowiek, który nie chciał pomóc żebrakowi Łazarzowi, zachowywał się tak, jakby *on* był właścicielem (Łk 16:19-21).

Ta idea własności została w ostatnim okresie zmodyfikowana. W pewnych krajach są prawa, które pozwalają na odebranie własności prywatnej dla celów publicznych. Oznacza to, że właściciel może być zmuszony do sprzedania swojej własności, jeśli tego wymaga interes społeczny. Przedstawiona idea własności różni się od biblijnej idei.

Własność społeczna

Inna idea własności polega na tym, że społeczeństwo jest właścicielem dóbr materialnych. Społeczeństwo to grupa ludzi. Niektórzy ludzie wierzący zainteresowali się tą ideą, ponieważ wydaje się im ona zgodna z wiarą chrześcijańską. Odnoszą to do Dziejów Apostolskich (2:44-45), gdzie czytamy, że pierwsi uczniowie „*mieli wszystko wspólne. I sprzedawali posiadłości i mienie, i rozdzielali je wszystkim, jak komu było potrzeba*”.

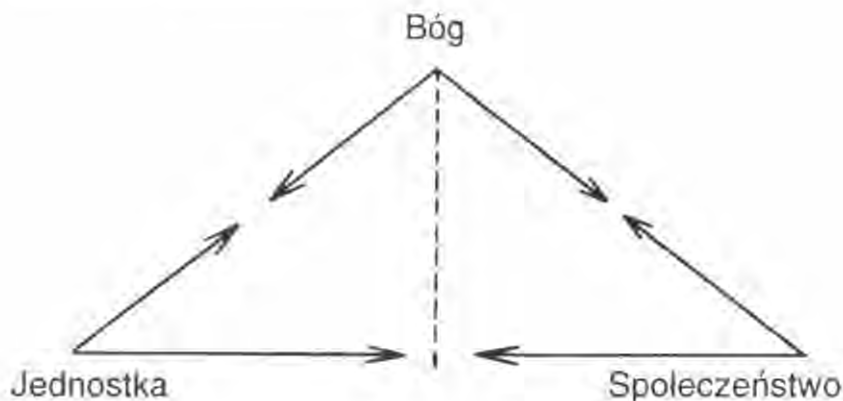
Powołują się również na Dzieje Apostolskie (4:32), gdzie jest powiedziane: „*dzielili się wszystkim, co posiadali*”. Te wersety Pisma Świętego pokazują nam, co ludzie wierzący czynili w określonych sytuacjach, a nie to, jakie są ich poglądy na własność. Nie ma w Nowym Testamencie takiego miejsca, które mówi nam, że uczniowie uważali, iż społeczność chrześcijańska jest właścicielem wszystkich swoich dóbr.

Faktyczny Właściciel

Zarówno idea o własności indywidualnej jak i społecznej mogą prowadzić do skrajnych punktów widzenia. Prawda zwykle leży w środku. Właściwa prawda zawarta jest w Piśmie Świętym, które podaje nam trzecią ideę dotyczącą właściciela.

Jego tożsamość

Zgodnie z Biblią ani indywidualne osoby, ani społeczeństwo nie są właścicielami, lecz jest nim Bóg. Prawda ta nie jest pośrednią między podanymi już dwiema ideami, lecz jest ponad nimi. Osoby lub społeczeństwo to ludzie. Bóg pozostaje nad człowiekiem. Hustruje to rysunek.

Biblijna idea własności podkreśla, że faktycznym właścicielem jest ten, kto *ma*, czego nie otrzymał od nikogo. Faktyczny właściciel nie potrzebuje niczego, ponieważ ma wszystko. Tylko Bóg spełnia te wymagania (1 Kł 29:14; Dż 17,25). Ludzie nie mają nic, czego by nie otrzymali lubi nabyli (1 Kor 4:7; 1 Tm 6:7).

W Biblii jest powiedziane, że ziemia należy do Boga (2M 19:5). Ludzie, zwierzęta i wszystko, co istnieje na świecie, należy do Boga (Ps 24:1; 50:10-12; Ag 2:8). Jest on absolutnym właścicielem wszystkiego, co istnieje, ponieważ wszystko, co jest na niebie i na ziemi jest Jego (1 Kł 29:11). W świetle tych fragmentów, jakże różną i niezrozumiałą ze strony jednostki i społeczeństwa jest próba przywłaszczenia sobie tego, co nie jest ich. Bóg jest bowiem właścicielem wszystkiego.

4. Przypuśćmy, że wyjątnasz kómuś, iż Bóg jest prawdziwym właścicielem wszystkiego. Z której grupy wetsetów skorzystasz?

- a) Ps 50:10-12; Dż 17:25
- b) 1 Kł 16:19-21; Dż 2:44-45
- c) Dż 4:52; 1 Tm 6:7

5. Jakie zdanie wypowiedziałby człowiek, który rozumie, kto jest faktycznym właścicielem?

- a) Wszystko należy do społeczeństwa. Dzięki temu potrzeby każdego będą uwzględnione, a potrzeby publiczne będą spełnione.
- b) Jednostka i społeczeństwo to ludzie. Bóg jest ponad nimi i wszystko na świecie należy do Niego.
- c) Właścicielami są ci, którzy pracują, zarabiają pieniądze i nabywają dobra materialne. To więc, co mają, należy do nich.

Jego własność

Bóg jest prawdziwym Właścicielem świata. Ale Biblia mówi nam, że dawno temu rzucono wyzwanie Jego własności. Łucyfer, jedno z najpiękniejszych stworzeń Bożych, zbuntował się przeciwko Niemu i stał się szatanem, wrogiem Boga. Urzurpował sobie prawo do tego, co było własnością Boga i dlatego jest nazywany władcą tego świata (Jn 12:31; 14:30; 16:11). Szatan kusił człowieka, aby ten również zbuntował się przeciwko swojemu Panu. Człowiek posłuchał go, zbuntował się i w ten sposób szatan objął władzę nad człowiekiem. To spowodowało, że na świat spadło wiele cierpien i niesprawiedliwości.

Bóg ma jednak wspaniały plan, aby uratować Swoją własność. Wybrał Izrael, aby był Jego ludem wybranym. Był on jego szczególną, spośród wszystkich ludów, własnością (2M 6:7; 19:5). W ten sposób Izrael stał się *ludem Bożym*. Chłystus, prawowity dziedzic Boga, pochodził z Izraela (1 Kł 20:13-14; 1 Tm 1:2). Jednak Izrael zawiodł Boga i nie wypełnił swojego posłannictwa (Oz 1:9).

Niemniej jednak klęska Izraela nie spowodowała udaremnienia planu Bożego. W odpowiednim czasie Bóg posłał na świat swojego Syna Jezusa Chrystusa. Jemu to szatan zaoferował królestwo tego świata, jak gdyby należały one do niego! Chciał, aby Jezus oddał mu cześć (Mt 4:8-9). Jezus odrzucił jednak bezczelną propozycję tyrupatora, ponieważ poprzez swoją ofiarę miał wybaczyć świat od władzy szatana (Jn 8:34-36, 1Pt 2:9-10).

Wszyscy wierzący należą do Boga. Chrystus ustanowił też swój Kościół. Gdy Izrael upamięta się i nawróci do Chrystusa, stanie się na nowo ludem Bożym (Oz 2:1, Rz 11:25-27). On także zostanie uwolniony od władzy szatana.

Proroctwa słowa w Objawieniu Jana (11:15) mówią nam, że potężny głos w niebie zawołają: „*Panowanie nad światem przypadło w udziale. Panu naszym i Pomazancowi Jego*”. Gdy plan Boży zostanie całkowicie zrealizowany, powstanie nowe niebo i nowa ziemia (Obj 21:1). Będzie w nim tron Boga i Baranka, Jezusa (Obj 22:3). Każda istota ludzka uświadomi sobie, że Bóg jest suwerennym Królem i Panem wszystkiego, co istnieje.

6. Który werset mówi o ofierze złożonej przez Jezusa dla wykupienia nas?

- 3M 6:7.
- Jn 14:30.
- 1Pt 1:18-19.
- Obj 21:1.

7. Które zdanie najlepiej określa to, co Biblia mówi na temat własności Boga?

- Szatan przywłaszczył sobie mieme Boga. Szatan został jednak pokonany przez Chrystusa. Wszyscy dowiedzą się w końcu, że Bóg jest właścicielem wszystkiego.
- Wszystko należy do Boga. Człowiek zbuntował się jednak i zabrał to, co należy do Boga. Człowiek jest właścicielem wszystkiego, aż do powrotu Chrystusa.

PRAWA WŁAŚCICIELA

Cel 3. Określić podstawę prawną do uznania Boga jako Właściciela

Uznanie praw Boga, że jest Właścicielem jest absolutnie uzasadnione. W dalszej części przedstawimy, że nikt oprócz Boga nie ma praw do świata, a szczególnie do nas. Oto powody:

Bóg nas stworzył

Bóg jest Właścicielem świata, ponieważ On go stworzył (1M 1:1; Jn 1:3). Ziemia i wszystko, co jest na niej, należy do Niego. *„Pańska jest ziemia i to, co ją napędzia, świat i Ci, którzy na nim mieszkają. On bowiem założył ją na morzach i utwierdził ją na rzekach”* (Ps 24:1-2). On nas stworzył i do niego należymy (Ps 100:3). Bóg stworzył wszystko ku swojej chwale (Jz 43:7; Kol 1:16; Obj 4:11) i upodobaniu (Ps 149:4). Wszystko, co istnieje, należy do Boga, dlatego ma On do tego prawo jako Stwórca.

Jako Właściciel, Bóg jest absolutnym *zwierzchnikiem* nad wszystkim, co stworzył. *„Kimże ty jesteś człowiecze, że wadasz się w spór z Bogiem? Czy powie twór do twórcy: Czemuś mnie takim uczynił? Albo czy garncarz nie ma władzy nad gliną, żeby z tej samej bryły ulepić to, co chce?”* (Rz 9:20-21). On dał człowiekowi usta chociaż mógł go uczynić niemym (2M 4:11). Jeżeli jesteś osobą, która urodziła się z jakąś wadą, nie bądź urazony i obrażony na swojego Stwórcę. Bóg nie jest okrutnym panem. Cierpienie Jego stworzenia nie sprawia Mu radości. Wprost przeciwnie, cieszy się, gdy człowiekowi się wiedzie. Dowodem tego liczne sygnacje, w których Jezus uzdrawiał niewidomych, głuchych, niemych i chłomych. Kiedy cierpimy jest nam trudno to zrozumieć, dlatego pytamy: Dlaczego On pozwala na cierpienia? Wierzmy jednak, że Bóg jest mądry i ma On wspaniały cel dla wszystkich, których stworzył.

Apostoł Paweł zadziwiony władaniem i mądrością Boga uznał, że wszystko jest z Niego i że jest On godzien chwały (Rz 11:33-36).

Bóg nas wspiera

Jeśli Bóg nie podtrzymywałby wszystkiego słowem swojej mocy (Hbr 1:3), nasze istnienie trwałoby tak krótko jak iskra. W Nim zostały stworzone wszystko (Kol 1:16) i dzięki Niemu wszystko istnieje (Obj 4:11).

Jako ludzie nie mamy niczego, co byłoby absolutnie nasze. Wszystko otrzymaliśmy od Boga (1Kn 29:16; Dz 17:25; 1Kor 4:7): miejsce, gdzie żyjemy, powietrze, którym oddychamy, pożywienie, które spożywamy. Żyjemy, ponieważ Bóg tak

chce. Ostatecznie, niemożliwe jest życie z dala od Boga, ponieważ „w Nim żyjemy i poruszamy się i jesteśmy” (Dz 17:28).

Jedną z najcudowniejszych nauk w Biblii mówi, że stosunek Boga do nas jest stosunkiem ojcowskim. Patrzy On na nas jak na swoje dzieci, a nie jak na przedmioty, które posiada. Bóg jest Właścicielem wszystkiego, a zatem my jesteśmy dziećmi bogatego i cudownego Ojca. Jest On lepszy od ziemskich ojców i zawsze jest gotów dać dobre rzeczy swoim dzieciom (Mt 7:9-11). Ta cenna prawda pomaga nam żyć i pokładać w Nim nadzieję (Mt 6:31-32). Sierota martwi się o to, jak utrzymać się przy życiu, czy ma zbierać, kraść czy pracować. Musi martwić się o to, gdzie będzie spać, czy w rynsztoku, kanale czy u wejścia do domu. Dziecko mające rodziców, którzy o nie dbają, nie ma tych zmartwień. Ty i ja mamy dobrego Ojca, naszego Boga, który dba o nas i ma o nas staranie (Rz 8:32, 1Pt 5:7).

8. Co mamy na myśli, gdy mówimy, że Bóg podtrzymuje wszystko?

Bóg nas wykupił

W czasach Starego Testamentu, jeśli Izraelita był tak biedny, że został niewolnikiem, aby spłacić długi, jego bliski krewny mógł zapłacić za niego okup i wykupić go. Akt ten był nazywany *wykupem* (3M 25:47-49).

Bóg powiedział, że Izraelici są Jego sługami, ponieważ wyratował ich z niewoli wyprowadzając lud z Egiptu (3M 25:55). My również stajemy się niewolnikami; niewolnikami szatana z powodu grzechu. Nie możemy siebie sami wykupić i dlatego nasz bliski krewny, Chrystus, zrobił to składając swoje ciało na ofiarę (1T 2:14, 1Pt 1:18-19). Nie należymy już do szatana. Nie jesteśmy jednak wolni; to znaczy nie należymy do siebie samych (1Kor 6:19). Odkąd Bóg „drogo” nas wykupił (1Kor 6:20), należymy do Niego.

Pewien mały chłopiec, który mieszkał w wiosce nad brzegiem oceanu, zrobił małą łódkę i zabrał ją nad morze. Niebawem fale porwały ją na pełne morze. Chłopcu nie udało się jej odzyskać. Jednak po kilku dniach zobaczył swoją małą łódkę w witrynie sklepu. Była ona do sprzedania. Z trudem zbierał pieniądze i kupił ją. Płacząc ze szczęścia zawołał: „Jesteś teraz podwójnie moja! Najpierw

zrobiłem cię, a teraz odkupiłem". Dokładnie tak samo należymy do Boga, ponieważ On nas stworzył i wykupił.

Bóg nas poświęcił

Słowo *poświęceni* oznacza *składanie w ofierze*. Inne słowa, które określają to samo, to *konsekracja* i *przeznaczenie*. Gdy Bóg konsekruje osobę lub rzecz, przeznacza ją dla Siebie. Staje się ona „Jego własnością poprzez akt złożenia jej w ofierze dla Niego. Pierworodni synowie Izraela *należeli* do Boga, ponieważ On przeznaczył ich dla siebie (4M 8:17). Z tego samego powodu świątynia w Jerozolimie stała się domem Bożym (2Kr 7:16).

Chrystus nie tylko wykupił nas poprzez swoją ofiarę, lecz także przeznaczył i oczyścił nas (1Kor 6:11; Hbr 10:10). Należymy do Boga, ponieważ On wybrał nas, abyśmy byli *Jego* ludem poświęconym i narodem świętym (1Pt 2:9).

9 Obok wersetów z Biblii, napisz numer zdania, który opisuje to, czego dotyczy dany fragment.

... a 1M 1:1

1) Bóg stworzył wszystko

... b Jn 1:3

2) Bóg podtrzymuje wszystko

... c Dz 17:28

3) Bóg wykupił nas

... d 1Kor 6:11

4) Bóg poświęcił i oczyścił nas

... e 1Kor 6:19-20

... f Hbr 1:3

... g Hbr 10:10

... h 1Pt 1:18-19

10 Które z poniższych stwierdzeń potwierdzają, dlaczego prawa Boga do wszystkiego na świecie są absolutnie słuszne?

(Uwaga: Wszystkie zdania są prawdziwe, lecz nie wszystkie odpowiadają na pytanie.)

a) Bóg jest dobry i wspaniały

b) Bóg stworzył wszystko, co istnieje.

c) Bóg wykupił nas i przeznaczył dla Siebie

d) Bóg jest mądry i wie wszystko.

e) Bóg chce, aby Jego dzieci miały dobre rzeczy.

f) Moc Boża trzyma nas przy życiu.

UZNANIE PRAW WŁAŚCICIELA

Cel 4. *Przeanalizować co i przynosi poznanie prawdy, że jesteśmy Bogą własnością.*

Wiesz teraz, że Bóg jest właścicielem wszystkiego i że ma On określone prawa do swojej własności, to znaczy i do ciebie. Wiedza o tym, bez wyciągnięcia tej praktycznych wniosków, jest mało warta. Jezus rzekł po pewnym czasie: „*Jest to ważne, błogosławieni jesteście, gdy zgodnie z tym postępować będziecie!*” (Jn 13:17). Wznaną jest zatem nie tylko wiedza o tym, że Bóg jest naszym właścicielem, lecz także uznanie Go jako Właściciela i podporządkowanie się Mu.

My i nasze dobra

Nasze życie i nasze dobra powinny zostać oddane w ofiarę dla Boga. *Oddanie* także jest wyrazem naszego stosunku do Boga - właściciela i oznacza poświęcenie Mu siebie i naszych dóbr. Jeśli wierzymy, że On jest naszym właścicielem, to praktyczne uznanie tego wyraża się poprzez oddanie Mu tego, co do Niego należy! Sam Bóg, który nauczał Izraelitów, że wszyscy pierwotni synowie należą do Niego, wymagał, aby byli poświęceni dla Niego (2M 13:12). Takie praktyczne znaczenie miała ta świadomość. Jezus posiadał podobne wymagania, gdy rzekł: „*Oddawajcie Bogu, co jest Jego!*” (Mt 22:37).

Anna, matka proroka Samuela, dała nam piękny przykład poświęcenia syna, którego miała. Oddała go, aby należał do Pana po wszystkie dni życia (1Sm 1:27-28). W Nowym Testamencie przykład wierzących z Macedonii jest wzruszający i niezwykły. Mimo trudnych warunków powierzyli się Panu i apostołom wraz ze skromnymi dobrami, które posiadali. O poświęceniu Macedończyków czytamy: „*oddawali nawet samych siebie Panu!*” (2Kor 8:1-5).

Dziękczynienie

Bóg jest cudownym Właścicielem! Jest On właścicielem wszystkiego, lecz jednocześnie Sam daje wszystko (Dz 17:25). Nie tylko dał nam już swojego jedynego Syna, lecz również obiecał darować nam „wszystko” (Rz 8:32). Powinniśmy więc być wdzięczni Bogu za to, że chociaż nie jesteśmy właścicielami niczego, On pozwala nam czerpać i korzystać ze wszystkiego, co posiada. Czy można tak powiedzieć o kimś innym? Wdzięczność nasza jest właściwa i należna Bogu (Kl 3:15; 1Ts 5:18).

Ludzie zniekształcili, ponieważ poznawszy Boga, nie złożyli Mu dziękczynienia (Rz 1:21). Nie uznali Go za właściciela. Sądził, że to, co posiadają, jest ich własnością. Nawet pobieżne czytanie Pisma Świętego wskazuje, że dziękczynienie jest niezmiernie ważną częścią życia chrześcijańskiego.

11. Zgodnie z listem Pawła do Rzymian (1: 21), ludzie stali się zli, ponieważ:

Poddanie samych siebie

Jeśli Bóg jest naszym suwerennym właścicielem, najrozsądniejszą rzeczą, jaką możemy uczynić, jest poddanie się Jego woli. Wól zna swego właściciela i z tego powodu poddaje się Jego woli. O ileż bardziej my, którzy jesteśmy istotami rozumnymi, powinniśmy oddać się Bogu! Oby Bóg nie powiedział tego o nas, co rzekł o Izraelu: „*Atój lud mójzego nie rozumię*” (Iz 1: 3). Saul z Tarsu doświadczył ciężkiej próby, gdy sprzeciwiał się Bogu: „*trudno ci przeciw oszestemwi wierzeć*” (Dz 26: 14). My natomiast zwróćmy się z pokorą do Boga: „*Ty jesteś garncarzem, ja jestem gliną. Lep mnie i kształtuj zgodnie z Twoją wolą*”. Ostatecznie glinie nie pozostaje nic innego, jak tylko pozwolić, aby garncarz robił z nią, co zechce.

Okazywanie szacunku

Jest ogólnie przyjęte na świecie, aby okazywać należny szacunek tym, którzy są autorytetami. W każdej kulturze istnieje sposób okazywania szacunku. Bóg nasz Właściciel, jest Mistrzem. Dlatego powinniśmy okazywać Mu szacunek w słowach i w uczynkach. W Księdze Malachiasza (1: 6-8) czytamy, że prorok Malachiasz surowo skarcił przywódców Izraela za brak szacunku do Boga. Malachiasz mówi, że na pewno nie traktowałby swoich ziemskich władców w lekceważący sposób.

Posłuszeństwo

Jako Właściciel, Bóg jest naszym Panem. On jest Panem, a my Jego sługami. Wynika stąd, że musimy być Mu posłuszni. Jeśli jesteśmy posłuszni ziemskim autorytetom, o ileż bardziej powinniśmy być posłuszni Temu, który jest Panem panów! Możliwe jest, aby ktoś nazywał Boga „Panem”, lecz równocześnie nie chciał być Mu posłusznym (Lk 6: 46). Zachowanie takie jest zarówno nieuczciwe, jak i nieszczerze. W Izraelu sługa mógł stać się dobrowolnym niewolnikiem, gdy jego pan dobrze go traktował (2M 21: 5-6). Bóg pokazał, że jest dla nas dobrym Panem. Jest zatem rzeczą rozsądną, abysmy dobrowolnie pozostali na zawsze Jego sługami.

12 Którego z poniższych wersetów użyłbyś, aby podać przykład osoby lub grupy ludzi, która *oddada* coś dla Boga?

- a) 2M 21:5-6
- b) 1Sm 1:27-28
- c) Dz 17:25
- d) 2Kor 8:5

13 Które zdanie opisuje efekty zastosowania prawdy o własności Bożej w twoim życiu?

- a) Wiem, że ani indywidualna osoba, ani społeczeństwo nie są prawdziwym właścicielem. Mogę wyjaśnić, kto nim jest.
- b) Szanuję Boga jako prawdziwego właściciela i dziękuję Mu za to, co mam. Oddaję Mu siebie i wszystko, co posiadam.

Pytania kontrolne

1 Która osoba rozumie prawdziwą ideę własności?

- a) Maria pożyczyła rower od swojej koleżanki. Koleżanka prosiła ją, aby chowała rower na noc. Maria robi to.
- b) Piotr pożyczył od swojego kolegi książkę. Kolega Piotra nie prosił Piotra o jej zwrot. Jednakże Piotr zwrócił ją.

2 W których wersetach jest mowa o *ludzie Bożym*?

- a) 2M 19:5
- b) Jn 14:30
- c) 1Pł 2:9-10
- d) Obj 11:15

3 Jaka jest podstawowa zasada idei własności?

- a) Właściciel dobrze się troszczy o rzeczy, które posiada.
- b) Właściciel może zabronić innym korzystania z tego, co należy do niego.
- c) Właściciel posiada wiele rzeczy będących jego własnością.

4 Który werset mówi nam o tym, kto jest prawdziwym dziedzicem Boga?

- a) Oz 1:9
- b) Mt 4:8
- c) Jn 16:11
- d) Hbr 1:2

5 Niektórzy ludzie uważają, że fragmenty Dziejów Apostolskich (2:44-45; 4:32) popierają ideę własności społecznej. Które zdanie najlepiej wyraża błąd popełniany w takim rozumowaniu?

- a) Wyciągnęli oni błędny wniosek. W związku z tym, że niektórzy uczniowie byli biedni, prosili tych, którzy mieli więcej, aby podzielili się z nimi.
- b) Wyszunęli oni błędny wniosek. W związku z tym, że uczniowie mieli wszystko wspólne, uważali, że społeczność chrześcijańska jest właścicielem.

6 Których wersetów użyłbyś, aby wykazać komus, że Bóg nie tylko nas stworzył, lecz także wykupił nas?

- a) 2M 8:17
- b) 1Kn 29:14
- c) Ps 100:3
- d) Tl 2:14

7 Zgodnie z Biblią, prawdziwym właścicielem jest

- a) Bóg, ponieważ nikt nigdy nie zakwestionował Jego własności.
- b) jednostka, ponieważ jest odpowiedzialna za to, co posiada.
- c) społeczeństwo, ponieważ może pomóc tym, którzy są biedni.
- d) Bóg, ponieważ nie otrzymał nic od nikogo.

8 Gdybyś wyjaśniał komus, jaki powinniśmy mieć stosunek do własności Boga w naszym życiu, które wersety przytoczyłbyś?

- a) 1M 1:1
- b) Mt 22:21
- c) 1Ts 5:18
- d) 2Pr 2:9

9 Zakreśl kółkiem literę przed każdym PRAWDZIWYM zdaniem.

- a) Bóg nie ma prawa do człowieka, ponieważ człowiek zbuntował się przeciw Niemu.
- b) Bóg ma do nas prawo, ponieważ nie moglibyśmy bez Niego istnieć.
- c) Po uwolnieniu od władzy szatana, należymy do siebie.
- d) Wykupienie oznacza odkupienie czegoś (lub kogoś).

10 Jaki wynik możesz osiągnąć, stosując prawdę o własności Bożej w swoim życiu?

- a) Mogę zacytować kilka ważnych fragmentów z Biblii, w których jest mowa o własności Bożej.
- b) Pozwalam, aby Bóg kierował moim życiem zgodnie ze swoim wyborem i akceptuję Jego wolę względem mnie.
- c) W pełni rozumiem, że Bóg, jako właściciel, jest ponad jednostką i społeczeństwem.

Odpowiedzi na pytania nauczające

Uwaga: Odpowiedzi na pytania nie zostały podane w kolejności, abyś nie zaprzął do odpowiedzi na następne pytanie; zatem sam nie odpowiesz na nie.

- 7 a) Szatan przywłaszczył sobie mienie Boga. Szatan został jednak pokonany przez Chrystusa. Wszyscy dowiedzą się w końcu, że Bóg jest właścicielem
- 1 Dz4:32
- 8 Mamy na myśli to, że ma pod kontrolą wszystko, dzięki swojej mocy.
- 2 b) Może robić co zechce z tym, co jest Jego własnością.
- 9 a) i) Bóg stworzył wszystko.
b) 1) Bóg stworzył wszystko.
c) 2) Bóg podtrzymuje wszystko.
d) 4) Bóg poświęcił i oczyszczył nas.
e) 3) Bóg wykupił nas.
f) 2) Bóg podtrzymuje wszystko.
g) 4) Bóg poświęcił i oczyszczył nas.
h) 3) Bóg wykupił nas.
- 3 a) Jan pożyczył mi pieniądze. Mimo że Jan jest bogaty i nie potrzebuje ich, zwróć je, ponieważ nie należą do mnie.
- 10 b) Bóg stworzył wszystko, co istnieje.
c) Bóg wykupił nas i przeznaczył dla Siebie.
f) Moc Boża trzyma nas przy życiu.
Zdania a), d) i e) nie odnoszą się bezpośrednio do czterech prawd, które tworzą podstawy praw Boga dla nas (stworzył, wykupił i poświęcił nas i On nas wspiera).
- 4 a) Ps 50:10-12; Dz 17:25.
- 11 Mimo iż znali Boga, nie składali Mu dziękczynienia.
- 5 b) Jednostka i społeczeństwa to ludzie. Bóg jest ponad nimi i wszystko na świecie należy do Niego.
- 12 b) 1Sm 1:27-28.
d) 2Kor 8:5.
- 6 c) 1Pt 1:18-19.
- 13 b) Szanuję Boga jako prawdziwego właściciela i dziękuję Mu za to, co mam. Oddaję Mu siebie i wszystko, co posiadam. Zdanie a) odnosi się bardziej do rzeczy, które znasz lub rozumiesz. Zdanie b), prawidłowa odpowiedź, dotyczy tego, jak *obecnie odnosisz się* do samego Boga, znając tę prawdę.